

Sygn. akt II K 1120/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2015r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Polikowska

Protokolant: Joanna Szmel

po rozpoznaniu w dniach: 23 października 2015 r., 20 listopada 2015r. i 11 grudnia 2015 r.

s p r a w y : **A. Z.**

syna T. i J. z domu W.

urodzonego w dniu (...) w J.

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 27 czerwca 2015 roku w J. na rogu ulic (...) oraz w mieszkaniu przy ulicy (...), działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, spowodował ciężki uszczerbek na zdrowiu u Ł. N. poprzez wielokrotne uderzanie rękoma i kopanie go nogami po całym ciele, a także zadanie mu ciosu nożem w brzuch, w wyniku czego Ł. N. doznał obrażeń ciała w postaci krwiaka podtwardówkowego po stronie lewej, stłuczenia płata skroniowego lewego i rany ciętej powłok brzucha o długości 0,7 cm, które to obrażenia spowodowały wystąpienie choroby realnie zagrażającej życiu Ł. N.,

tj. czyn z art. 156 § 1 pkt 2 kk w zw. z art. 12 kk

2. w dniu 22 maja 2015 roku w J. przy ulicy (...), dokonał naruszenia czynności narządów ciała u T. D., poprzez kilkukrotne uderzanie go pięściami po głowie i tułowi, odpychanie go i szarpanie, ściskanie rękoma w okolicy żeber, a także rzucenie go na podłogę, powodując uderzenie pokrzywdzonego głową w szafkę, w wyniku czego T. D. doznał obrażeń w postaci złamania kości sklepienia czaszki i złamania prawej zatoki szczękowej, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym za przestępstwa podobne:

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 15 lutego 2007 roku w sprawie II K 894/06 za czyn z art. 158 § 1 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania tej kary na okres 5 lat próby, której wykonanie zarządzono na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 15 stycznia 2008 roku w sprawie Ko 898/07,

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 27 lutego 2007 roku w sprawie II K 58/07, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 22 czerwca 2007 roku w sprawie VI Ka 304/07, za czyn z art. 158 § 1 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 281 kk na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, które objęte zostały karą łączną 2 lat pozbawienia wolności,

- które to wyroki objęte zostały następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 02 kwietnia 2008 roku w sprawie II K 829/07, na mocy którego wymierzono mu karę łączną 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył częściowo w okresie od 10 stycznia 2010 roku do 28 maja 2010 roku, z zaliczeniem na poczet kary okresu od 13 października 2006 roku do 27 lutego 2007 roku i od 16 lipca 2007 roku do 11 października 2007 roku,

tj. czyn z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

3. w dniu 22 maja 2015 roku w J. przy ulicy (...) wdarł się siłą do mieszkania zajmowanego przez K. D., B. B. i T. D., po czym mimo żądań i prośb uprawnionych osób - T. D. i B. B., nie opuścił tegoż mieszkania, czym działał na szkodę K. D., B. B. i T. D.,

tj. czyn z art. 193 kk,

4. w dniach 22 maja 2015 roku i 15 czerwca 2015 roku w J. przy ulicy (...), działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, groził K. D., B. B. i T. D. pozbawieniem życia, uszkodzeniem ich ciała oraz podpaleniem zajmowanego przez nich mieszkania, które to groźby wzbudziły u wymienionych osób uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, czym działał na szkodę K. D., B. B. i T. D., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt II,

tj. czyn z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

I. uznaje oskarżonego **A. Z.** winnym popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w pkt 1 części wstępnej wyroku tj. występku z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 156 § 1 k.k. wymierza mu karę 3 / trzech/ lat i 8 /ośmiu/ miesięcy pozbawienia wolności;

II. uznaje oskarżonego **A. Z.** winnym popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w pkt 2 części wstępnej wyroku tj. występku z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 157 § 1 k.k. wymierza mu karę 8 /ośmiu/ miesięcy pozbawienia wolności;

III. uznaje oskarżonego **A. Z.** winnym popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w pkt 3 części wstępnej wyroku tj. występku z art. 193 k.k. i za to na podstawie art. 193 k.k. wymierza mu karę 1 /jednego/ miesiąca pozbawienia wolności;

IV. uznaje oskarżonego **A. Z.** winnym popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w pkt 4 części wstępnej wyroku tj. występku z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 190 § 1 k.k. wymierza mu karę 3 /trzech/ miesięcy pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 85 k.k., art. 85a k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonego **A. Z.** kary pozbawienia wolności i wymierza mu karę łączną 4 /czterech/ lat pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu **A. Z.** okres tymczasowego aresztowania od dnia 02 lipca 2015 r. do dnia 20 listopada 2015 r. oraz od dnia 15 grudnia 2015r. do dnia 18 grudnia 2015r. przyjmując jeden dzień tymczasowego aresztowania jako równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka od oskarżonego **A. Z.** na rzecz pokrzywdzonego Ł. N. zadośćuczynienie w kwocie 10.000 zł /dziesięciu tysięcy złotych oraz na rzecz pokrzywdzonego T. D. w kwocie 3.000 zł /trzech tysięcy złotych/;

VIII. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego **A. Z.** od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt II K 1120/15

UZASADNIENIE

Wobec złożenia przez oskarżyciela publicznego wniosku o uzasadnienie w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze Sąd, stosownie do art. 423 § 1a k.p.k., ograniczył zakresu uzasadnienia do tej części wyroku, której wniosek dotyczy.

Oskarżony A. Z. swoim zachowaniem zrealizował znamiona występku:

- z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. bowiem w dniu 27 czerwca 2015 roku w J. na rogu ulic (...) oraz w mieszkaniu przy ulicy (...), działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, spowodował ciężki uszczerbek na zdrowiu u Ł. N. poprzez wielokrotne uderzanie rękoma i kopanie go nogami po całym ciele, a także zadanie mu ciosu nożem w brzuch, w wyniku czego Ł. N. doznał obrażeń ciała w postaci krwiaka podtwardówkowego po stronie lewej, stłuczenia płata skroniowego lewego i rany ciętej powłok brzucha o długości 0,7 cm, które to obrażenia spowodowały wystąpienie choroby realnie zagrażającej życiu Ł. N.,
- z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. bowiem w dniu 22 maja 2015 roku w J. przy ulicy (...), dokonał naruszenia czynności narządów ciała u T. D., poprzez kilkukrotne uderzanie go pięściami po głowie i tułowiu, odpychanie go i szarpanie, ściskanie rękoma w okolicy żeber, a także rzucenie go na podłogę, powodując uderzenie pokrzywdzonego głową w szafkę, w wyniku czego T. D. doznał obrażeń ciała w postaci złamania kości sklepienia czaszki i złamania prawej zatoki szczękowej, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni.

Czynu tego oskarżony dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa. Był on bowiem uprzednio skazanym za przestępstwa podobne:

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 15 lutego 2007 roku w sprawie II K 894/06 za czyn z art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania tej kary na okres 5 lat próby, której wykonanie zarządzono na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 15 stycznia 2008 roku w sprawie Ko 898/07,

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 27 lutego 2007 roku w sprawie II K 58/07, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 22 czerwca 2007 roku w sprawie VI Ka 304/07, za czyn z art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 281 k.k. na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, które objęte zostały karą łączną 2 lat pozbawienia wolności,

które to wyroki objęte zostały następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 02 kwietnia 2008 roku w sprawie II K 829/07, na mocy którego wymierzono mu karę łączną 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył częściowo w okresie od 10 stycznia 2010 roku do 28 maja 2010 roku, z zaliczeniem na poczet kary okresu od 13 października 2006 roku do 27 lutego 2007 roku i od 16 lipca 2007 roku do 11 października 2007 roku i czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po opuszczeniu zakładu karnego.

- z art. 193 k.k. bowiem w dniu 22 maja 2015 roku w J. przy ulicy (...) wdarł się siłą do mieszkania zajmowanego przez K. D., B. B. i T. D., po czym mimo żądań i próśb uprawnionych osób - T. D. i B. B., nie opuścił tegoż mieszkania, czym działał na szkodę K. D., B. B. i T. D.,
- z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w dniach 22 maja 2015 roku i 15 czerwca 2015 roku w J. przy ulicy (...), działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, groził K. D., B. B. i T. D. pozbawieniem życia, uszkodzeniem ich ciała oraz podpaleniem zajmowanego przez nich mieszkania, które to groźby wzbudziły u wymienionych osób uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione.

Występek opisany w art. 190 § 1 k.k. polega na groźeniu popełnieniem przestępstwa na szkodę innej osoby lub osoby dla niej najbliższej, jeżeli groźba ta wzbudza uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona. Na znamiona ustawowe tego przestępstwa składa się więc zachowanie sprawcy w postaci wyrażenia groźby popełnienia przestępstwa oraz subiektywne przeświadczenie pokrzywdzonego, że groźba ta może zostać spełniona. Dla bytu tego przestępstwa obie wskazane przesłanki muszą wystąpić łącznie. Pogląd ten wyrażony został w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21.I.1998r, sygn. akt V KKN 19/97, Prok. i Pr. 1998/7-8/4, który Sąd Rejonowy w pełni podziela (podobnie Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 20 sierpnia 2009 r. II AKa 123/09, LEX nr 553860). Zachowanie oskarżonego A. Z. wobec T. D., K. D. i B. B. wyczerpało pierwsze znamię ustawowe. Wypowiedział on bowiem wobec

nich w dniach 22 maja 2015 roku i 15 czerwca 2015 roku groźby pozbawienia życia, uszkodzenia ciała oraz podpalenia zajmowanego przez nich mieszkania. Przeciw oskarżonemu z powództwa K. D. toczyło się postępowanie o pozbawienia go władzy rodzicielskiej nad synem B. oraz o alimenty na dziecko. Orzeczeniem Sądu został on pozbawiony władzy rodzicielskiej nad dzieckiem.

Przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. jest przestępstwem materialnym. Do jego znamion zalicza się skutek zachowania sprawcy w postaci wzbudzenia uzasadnionej obawy, że groźba będzie spełniona. Jeżeli skutek przestępny w postaci uzasadnionej obawy u zagrożonego nie wystąpi, nie dochodzi wówczas do zrealizowania znamion tego przestępstwa. Ponadto, gdy sprawca nie działa z zamiarem kierunkowym nie dochodzi do popełnienia jakiegokolwiek przestępstwa, gdyż czyn taki nie jest zabroniony przez ustawę karną. Zauważyć należy, iż dla wypełnienia znamion przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. nie jest konieczne, aby sprawca miał zamiar rzeczywiście groźbę wykonać, ani też aby istniały obiektywne możliwości jej spełnienia. Sąd Najwyższy w swym orzecznictwie, które Sąd Rejonowy w pełni podziela, wielokrotnie podkreślał, iż znamię występku z art. 190 § 1 k.k., polegające na wzbudzeniu w zagrożonym obawy spełnienia groźby, należy oceniać subiektywnie, z punktu widzenia zagrożonego. Wystarczy więc, aby groźba wzbudziła w zagrożonym przekonanie, że jest poważna i zachodzi prawdopodobieństwo jej ziszczenia. Przy ocenie tego znamienia nie jest istotne w jakim celu sprawca wypowiada groźby, lecz czy wzbudziły one istotnie u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę, że mogą być spełnione. Sama obawa musi istnieć obiektywnie, to znaczy zagrożony musi rzeczywiście bać się realizacji przestępstwa będącego przedmiotem groźby. Obawa musi również być uzasadniona, a więc zagrożony musi mieć realne podstawy do jej powzięcia. To znamię podlega tak samo udowodnieniu w postępowaniu karnym, jak i inne istotne okoliczności dla rozstrzygnięcia. (wyrok SN z 26.01.1973r, sygn. akt III KR 284/72, niepublikowany; wyrok SN z 27.IV.1990r, sygn. akt IV KR 69/90, PS 1993/5/84; wyrok SN z 17.IV.1997r, sygn. akt II KKN 171/96, Prok. i Pr. 1997/10/4; podobnie wyrok SA w Krakowie z dnia 17 grudnia 2008 r. II AKa 196/08 KZS 2009/2/35, Prok. i Pr. -wkł. 2009/7-8/41). Oskarżony niewątpliwie swoim zachowaniem wzbudził u pokrzywdzonych T. D., K. D. i B. B. obawę, iż jego groźby zostaną spełnione. Oskarżony wypowiadał wobec nich groźby uszkodzenia ciała, pozbawienia życia oraz spalenia mieszkania. Czynił to dwukrotnie, przy czym w dniu 22 maja 2015 r. wdarł się do mieszkania zajmowanego przez pokrzywdzonych, nie opuścił go mimo żądania T. D. i B. B. i zadając uderzenia i kopiąc T. D. spowodował u niego obrażenia ciała. Bił i kopał T. D. w obecności pozostałych domowników, w tym swojego małego dziecka. Już zatem w chwili wypowiedzania gróźb pokrzywdzone K. D. i B. B. miały podstawy, aby sądzić, że oskarżony swoje groźby zrealizuje skoro zastosował przemoc fizyczną wobec T. D.. Zachowanie oskarżonego wobec pokrzywdzonej K. D. w przeszłości cechowało się agresją. Na istnienie obawy u pokrzywdzonych związanej z realizacją wypowiedzanych przez oskarżonego gróźb w dniu 15 czerwca 2015 r. wskazuje to, iż pokrzywdzeni w tym dniu zabarykadowali drzwi, aby oskarżony nie wszedł do ich mieszkania i wezwali Policję.

Czynu tego oskarżony A. Z. dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa. Był on bowiem uprzednio skazanym za przestępstwa podobne:

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 15 lutego 2007 roku w sprawie II K 894/06 za czyn z art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania tej kary na okres 5 lat próby, której wykonanie zarządzono na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 15 stycznia 2008 roku w sprawie Ko 898/07,

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 27 lutego 2007 roku w sprawie II K 58/07, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 22 czerwca 2007 roku w sprawie VI Ka 304/07, za czyn z art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 281 k.k. na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, które objęte zostały karą łączną 2 lat pozbawienia wolności,

które to wyroki objęte zostały następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 02 kwietnia 2008 roku w sprawie II K 829/07, na mocy którego wymierzono mu karę łączną 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył częściowo w okresie od 10 stycznia 2010 roku do 28 maja 2010 roku, z zaliczeniem na poczet kary okresu od 13 października 2006 roku do 27 lutego 2007 roku i od 16 lipca 2007 roku do 11 października 2007 roku i czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po opuszczeniu zakładu karnego.

Wina oskarżonego A. Z. nie budzi wątpliwości. Z opinii biegłych lekarzy psychiatrów wynika, iż oskarżony A. Z. nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. Jest uzależniony od alkoholu i metaamfetaminy. W okresie obejmującym zarzucane mu czyny nie miał z przyczyn choroby psychicznej, ani innego zakłócenia czynności psychicznych zniesionej ani ograniczonej stopniu znacznym zdolności rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem – warunki z art. 31 § 1 i 2 k.k. nie znajdują zastosowania. Oskarżony co do wszystkich czynów działał świadomie. Oskarżony działał z winy umyślnej w zamiarze bezpośrednim. Chciał bowiem popełnić te czyny.

Dokonując oceny stopnia społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu Sąd kierował się treścią art. 115 § 2 k.k. biorąc pod uwagę rodzaj i charakter naruszonych dóbr prawnych, rozmiary wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, postać zamiaru, motywację towarzyszącą sprawcy, a zatem okoliczności związane z przypisanymi oskarżonemu czynami. Sąd uznał, iż stopień społecznej szkodliwości czynów oskarżonego popełnionych na szkodę K. d., B. B. i T. D. jest znaczny zaś czynu popełnionego na szkodę pokrzywdzonego Ł. N. wysoki.

Sąd miał na uwadze, iż w zakresie czynu z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnionego na szkodę Ł. N. oraz czynu z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnionego na szkodę T. D. oskarżony godził w jedno z podstawowych dóbr chronionych prawem jakim jest zdrowie. Zachowanie oskarżonego wobec pokrzywdzonych cechowało się brutalnością. Pokrzywdzony Ł. N. nie dał oskarżonemu jakiegokolwiek powodu do takiego zachowania wobec niego. T. D. również nie zrobił nic, co mogłoby usprawiedliwiać choćby w najmniejszym stopniu zachowanie oskarżonego wobec niego w dniu 22 maja 2015 r. polegające na stosowaniu wobec niego przemocy fizycznej. Oskarżony przemoc fizyczną wobec T. D. stosował w dniu 22 maja 2015 r. po tym jak wdarł się do mieszkania, zajmowanego przez T. D. i B. B. oraz ich córkę K. D. i jej syna B., którego ojcem jest oskarżony, uszkadzając drzwi wejściowe i nie opuścił tego mieszkania mimo żądania B. B. i T. D.. Wypowiadał słowa gróźb wobec B. B., K. D. i T. D.. T. D. stanął w obronie swojej córki K. D., wobec której oskarżony zachowywał się agresywnie. Nie atakował jednak w żaden sposób oskarżonego. Stanął jedynie między nim a K. D. i domagał się, aby oskarżony opuścił mieszkanie. Oskarżony zaś nie zareagował na wezwanie do opuszczenia mieszkania, tylko zaatakował T. D.. Zadawał mu uderzenia pięściami po głowie i tułowiu, odpychał go i szarpał, ścisnął rękoma w okolicy żeber, a także rzucił go na podłogę. T. D. uderzył głową o stojącą w pokoju szafkę. W następstwie działania oskarżonego T. D. po tym zajściu miał problemy z pamięcią, które po pewnym czasie ustąpiły. Zachowanie oskarżonego w stosunku do T. D. niosło większe zagrożenie niż skutek, który wystąpił bowiem oskarżony zadawał pokrzywdzonemu uderzenia pięściami w głowę oraz doprowadził do uderzenia przez T. D. głową o szafkę. T. D. jest osobą dużo starszą od oskarżonego. Podczas zajścia z T. D. oskarżony nie doznał jakichkolwiek obrażeń ciała. Oskarżony niewątpliwie miał nad pokrzywdzonym przewagę fizyczną skoro był w stanie go podnieść do góry i rzucić na podłogę. Oskarżony zarówno w dniu 22 maja 2015 r. jak i 15 czerwca 2015 r. wypowiadał wobec pokrzywdzonych K. D., B. B. i T. D. groźby uszkodzenia ciała, pozbawienia życia oraz spalenia mieszkania, a więc groził im popełnieniem poważnych czynów karalnych na ich szkodę. Podłożem zachowania oskarżonego w stosunku do K. D. było toczące się z jej powództwa postępowanie o pozbawienia go władzy rodzicielskiej nad dzieckiem – synem B. oraz o alimenty na dziecko. Oskarżony nie wykonywał należycie swojej władzy rodzicielskiej nad dzieckiem skoro Sąd go tej władzy pozbawił. Toczące się postępowanie przed Sądem Rodzinnym w żaden sposób nie usprawiedliwia zachowania oskarżonego. Wręcz przeciwnie wskazuje, że oskarżony przemocą fizyczną i groźbami chciał wpłynąć na matkę swojego dziecka - K. D. w związku z tym postępowaniem. Atakował rodziców K. D. bowiem uważał on, iż wspierają w działaniach przeciw niemu córkę, a T. D. w dniu 22 maja 2015 r. stanął fizycznie pomiędzy oskarżonym a K. D. broniąc córkę i wnuka przed agresją oskarżonego.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego popełnionego na szkodę Ł. N. Sąd miał na uwadze, iż A. Z. wielokrotnie zadał pokrzywdzonemu Ł. N. uderzenia rękoma i kopał go nogami po całym ciele, w tym po głowie, a także zadał mu cios nożem w brzuch powodując ranę ciętą powłok brzucha, przy czym jego zachowanie było rozłożone w czasie bowiem najpierw bił i kopał Ł. N. oraz ugodził go nożem w brzuch na rogu ulic (...), a następnie po kilku godzinach, gdy Ł. N. przebywał w mieszkaniu przy ulicy (...), udał się do tego mieszkania i ponownie kilkakrotnie kopnął Ł. N. i zadawał mu uderzenia pięściami po ciele, a gdy Ł. N. wybiegł z tego mieszkania pobiegł za nim i kopał go po ciele oraz zadawał mu uderzenia w głowę. Spowodował u pokrzywdzonego obrażenia ciała, szczególnie głowy, które wymagały specjalistycznego leczenia operacyjnego w Oddziale Neurochirurgicznym

Wojewódzkiego Centrum (...) w J.. Zachowanie oskarżonego niosło większe zagrożenie dla pokrzywdzonego Ł. N. niż skutek, który wystąpił. Oskarżony mógł bowiem swoim zachowaniem doprowadzić do śmierci pokrzywdzonego. Czas jaki upłynął pomiędzy jednym atakiem na pokrzywdzonego a drugim wskazuje, iż A. Z. działał z premedytacją. Chciał on spowodować u pokrzywdzonego ciężki uszczerbek na zdrowiu skoro po pierwszym ataku, po kilku godzinach odnalazł pokrzywdzonego w mieszkaniu A. P. i ponownie był wobec niego agresywny - kopał go i zadawał mu uderzenia pięściami po ciele i nawet gdy Ł. N. uciekł przed nim z mieszkania, wybiegł za nim, a kiedy go dogonił, kopał go po ciele oraz zadawał mu uderzenia w głowę powodując rozległe obrażenia głowy.

Jako okoliczność obciążającą oskarżonego Sąd wziął pod rozwagę uprzednią karalność oskarżonego za wyjątkiem tej, która stanowiła podstawę przypisania oskarżonemu działania w warunkach powrotu do przestępstwa w zakresie czynów z art. 157 § 1 k.k. oraz z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Sąd nie dopatrywał się wobec oskarżonego okoliczności łagodzących. Za takie okoliczności nie może być uznana deklarowana przez oskarżonego chęć przeproszenia pokrzywdzonych skoro w toku procesu oskarżony ich nie przeprosił, a także wyrażony przez oskarżonego żal nad pokrzywdzonymi. Gdyby bowiem żal ten był szczery oskarżony podjąłby próbę przeproszenia pokrzywdzonych, choćby na piśmie tym bardziej, iż miał ku temu sposobność przebywając na wolności.

Kierując się dyrektywami sądowego wymiaru kary, mając na uwadze okoliczności decydujące o uznaniu stopnia społecznej szkodliwości czynów oskarżonego, stopnia winy oskarżonego, a także dotychczasowy sposób życia oskarżonego, Sąd uznał, iż adekwatną do popełnionego przez oskarżonego czynu:

- z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. jest kara 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności,
- z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. jest kara 8 miesięcy pozbawienia wolności,
- z art. 193 k.k. jest kara 1 miesiąca pozbawienia wolności,
- z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. jest kara 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd połączył orzeczone wobec oskarżonego A. Z. za przypisane mu występki kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 4 lat pozbawienia wolności. Z uwagi na charakter występków, których dopuścił się oskarżony A. Z. Sąd nie znalazł podstaw, aby wymierzając karę łączną zastosować wobec niego zasadę absorpcji czy też zasadę kumulacji. Wymierzając oskarżonemu karę łączną Sąd miał na uwadze pogląd wyrażony przez Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia z dnia 30 października 2013 r. II AKa 157/13, KZS 2013/12/38, iż wymiar kary łącznej opiera się na stopniu związku podmiotowo-przedmiotowego pomiędzy poszczególnymi przestępstwami. Związek przedmiotowy wynika z tożsamości pokrzywdzonych, ilości i rodzaju naruszonych dóbr prawnych, sposobu działania sprawcy, bliskości czasowej poszczególnych przestępstw. W związku podmiotowym chodzi o pobudki jakimi kierował się sprawca, podobieństwo rodzajów winy, zamiarów. Kara łączna stanowi syntetyczną, całościową ocenę zachowań sprawcy i musi być postrzegana jako instytucja gwarantująca racjonalność karania w stosunku do sprawcy wielu przestępstw. Mając na uwadze, iż czyny oskarżonego godziły wprawdzie w różne dobra prawne oraz iż nie zachodziła tożsamość pokrzywdzonego, uwzględniając odległość czasową pomiędzy czynami, okoliczność iż zostały one popełnione z winy umyślnej i w zamiarze bezpośrednim oraz fakt, iż oskarżony nie miał żadnego racjonalnego powodu, aby w taki sposób zachowywać się wobec pokrzywdzonych, a także cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do sprawcy, jak również potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, Sąd wymierzając karę łączną zastosował wobec A. Z. zasadę aspiracji wymierzając mu karę łączną 4 lat pozbawienia wolności.

Przepis art. 46 § 1 k.k., w razie wydania wyroku skazującego, uprawnia sąd do fakultatywnego, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej obligatoryjnego, stosując przepisy prawa cywilnego, orzeczenia obowiązku naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości albo w części lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Szkada wyrządzona przestępstwem może przybrać postać zarówno szkody majątkowej, jak i

niemajątkowej (zob. A. Marek: System Prawa Karnego, Warszawa 2010, t. VI, s. 712-713). Podstawę naprawienia szkody niemajątkowej w formie zadośćuczynienia za wyrządzoną krzywdę określają przepisy art. 444, 445, 446 i 448 k.c. Zasadniczym kryterium decydującym o wysokości należnego zadośćuczynienia stanowi przede wszystkim rozmiar (zakres) doznanej przez pokrzywdzonego krzywdy, a niewymierny charakter takiej krzywdy sprawia, że ocena w tej mierze winna być dokonywana na podstawie całokształtu okoliczności sprawy. Sąd decydując o wysokości zadośćuczynienia winien kierować się podstawową zasadą, że przyznane zadośćuczynienie powinno przedstawiać realną wartość dla pokrzywdzonego i uwzględniać stosunki majątkowe panujące aktualnie w społeczeństwie (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 30 września 2013 r. I ACa 420/13 LEX nr 1383490). Analizując okoliczności faktyczne niniejszej sprawy, ustalając wysokość należnego każdemu z pokrzywdzonych zadośćuczynienia - na poziomie kwoty 10.000 zł dla pokrzywdzonego Ł. N. i 3.000 zł dla pokrzywdzonego T. D., Sąd wziął pod uwagę rozmiar spowodowanych u każdego z pokrzywdzonych obrażeń ciała, czas na jaki doznane przez pokrzywdzonego T. D. obrażenia ciała spowodowały naruszenie czynności narządów jego ciała oraz iż okoliczność, iż obrażenia ciała spowodowane u pokrzywdzonego Ł. N. spowodowały wystąpienie choroby realnie zagrażającej jego życiu, a także iż Ł. N. wymagał specjalistycznego leczenia, bowiem koniecznym było przeprowadzenie u niego operacji neurochirurgicznej. Wziął Sąd także pod rozwagę, iż obrażenia ciała pokrzywdzonych łączyły się z dotkliwym bólem fizycznym. Kwota rekompensaty musi być adekwatna do statusu majątkowego pokrzywdzonego. W ocenie Sądu, zadośćuczynienie w wysokości 10.000 zł dla pokrzywdzonego Ł. N. i 3.000 zł dla pokrzywdzonego T. D. jest kwotą adekwatną i stanowiącą godziwą rekompensatę za doznane przez każdego z pokrzywdzonych krzywdy związane z przypisanymi oskarżonemu czynami na szkodę każdego z nich. Zadośćuczynienie orzekane na podstawie art. 46 § 1 k.k., jako środek kompensacyjny musi być realną, a nie abstrakcyjną dolegliwością dla oskarżonego. Jako takie musi odpowiadać możliwościom majątkowym i zarobkowym oskarżonego. W ocenie Sądu orzeczone kwoty zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonych odpowiadają możliwościom zarobkowym oskarżonego. Oskarżony jest osobą młodą, posiadającą wyuczony zawód, przed pozbawieniem wolności wykonywał prace dorywcze, z których osiągał dochody. W zakresie jego możliwości leży zatem uiszczenie wskazanych kwot na rzecz pokrzywdzonych tytułem zadośćuczynienia.

Tak kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego A. Z., środek karny, jak i kara łączna winny uświadomić oskarżonemu naganność jego postępowania oraz wdrożyć go do przestrzegania norm społecznych. Natomiast w zakresie prewencji generalnej, rozstrzygnięcia te zaspokoją społeczne poczucie sprawiedliwości i będą pozytywnie kształtować świadomość prawną społeczeństwa.

W toku postępowania wobec oskarżonego A. Z. stosowany jest środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania. Z tego względu na poczet orzeczonej kary łącznej Sąd zaliczył mu okres stosowania tego środka od dnia 02 lipca 2015 r. do dnia 20 listopada 2015 r. oraz od dnia 15 grudnia 2015r. do dnia 18 grudnia 2015r. przyjmując jeden dzień tymczasowego aresztowania jako równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Z uwagi na to, że oskarżony aktualnie przebywa w jednostce penitencjarnej, jest tymczasowo aresztowany, Sąd uznał, że oskarżony nie jest w stanie ponieść kosztów sądowych, stąd też zwolnił A. Z. od poniesienia tychże kosztów przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.